

& si non prouocat te ad me respiciendum imago tua, quoniam sedauit eam; prouocet misericordia tua, quia quò turpior sum, eò inferior, & miserabilior sum; & nisi me respexeris, nunquam ego ad te respiciendum conuertar; sed quotidie magis ac magis in peccatis tabescam, & semper sedior, ac turpior fiam. Itaque qui hæc dicit, iam cœpit respici à Deo, sed à Deo adhuc subirato, & subinde faciem auertente: ideò gustata ut-cunq; gratia luminis, & respectus Dei, clamat, Non auertas faciem tuam à me, ne proicias me à facie tua; perfice quod cœpisti, conuertens te ad me, ut ego perfecte conuertar ad te. In quacunq; die tribulor, inclina ad me aurē tuā. Hæc est altera petitio, sed consequens ad primam: nam ex respectu vultus Dei, incipit homo agnoscere turpitudinem, & nuditatem, ac per hoc veram paupertatem suam. Inde incipit affligi, & tribulari, & medicum supremum, qui diues est in misericordia, inuocare. Scit enim à Deo cor contritum, & spiritum contritulum nunquam despici. Ait igitur confidenter, In quacunque die tribulor, inclina ad me aurem tuam, id est, quando-cunq; ex respectu gratiæ tuæ spiritum contritulum gero, & inde clamo ad te; peto ut benignè exaudias me. Et id ipsum explicans addit, In quacunq; die inuocauero te, velociter exaudi me, id est, quando-cunque tribulor, & ex tribulatione inuoco te medicum omnipotentem; exaudi me, & quidem velociter, ne si fortè tardaueris, non inuenias quem sanes.

IV. Quia defecerunt sicut fumus dies mei, & ossa mea sicut cremiū aruerunt.

Reddit rationem, cur dixerit velociter exaudi me. Ratio enim est, quia vita humana velocissimè tendit ad interitum, & ideò nisi peccati vulnus velociter curetur, periculū est, ne plaga incurabilis fiat. Quia defecerunt sicut fumus dies mei .i. tempus vitæ meæ hucusque transactum, velocissimè præterit, instar fumi, qui quamuis in magnam molem intumescendo excrescat, tamen subito dispergitur, & euanescit in

auras; & sine dubio sic transibit id quod superest. & ossa mea, quæ sunt quasi columnæ totius corporis, breuissimo tempore aruerunt, ac per hoc debilitata sunt, ut breui ruinam minentur. Per cremiū intelligitur lignum, seu virgultum aridum, quod facile cremari potest, ut Sanctus Hieronymus docet in commentario ad ca. 10. Osee; vel, ut alii volunt, lignum semiustum, ac ferè crematum. vtrunq; autē fragile est, ac debile, ut pondus superpositum diu sustinere non possit. S. Augustinus legit, ossa mea sicut in frixorio confixa sunt. quam lectionem inuenimus in editione antiqua Romana. Sanctus Hieronymus ex hebræo vertit, ossa mea, quasi frixa contabuerunt. Vox hebraica, moked, non habetur, nisi hoc loco, ideò vnusquisq; pro suo arbitrio eam interpretatur. Septuaginta verterunt, ὡς ἐν φρύγιον σικε φρύγησαν, quæ verba vtrunq; significare possunt, nimirum, quasi cremiū aruerunt; & quasi in frixorio confixa sunt. Possunt hæc referri etiam ad deplorandum tempus in peccatis miserè consumptum, ut sensus sit, Dies mei, in quibus videlicet voluntatem meam faciebam, & quos pro arbitrio, sine timore Dei, in voluptatibus consumebam, illi inquam, dies defecerunt sicut fumus, quia tenebricosi, & breuissimi fuerunt, neque vllum sui vestigium reliquerunt. Et ossa mea, id est, fundamenta, & quasi columnæ prosperitatis meæ, sicut cremiū, aruerunt: citissimè enim transit omnis mundana felicitas, neq; aliud post se relinquit, nisi tetrum odorem quasi rei concrematae, aut frixæ, malam videlicet famam, & nominis execrationem.

Percussus sum ut fœnum, & aruit cor meum, quia oblitus sum comedere panem meum.

Pergit deplorare statum suum præteritum, ac dicit, percussus sum ut fœnum, id est, à sole prosperitatis mundanæ percussus sum, ut fœnum, quod facillimè exarescit; & aruit cor meum, quia occupatus in curis huius mundi, oblitus sum comedere panem meum, panem videlicet veritatis

Eccc

coelestis,

מקד